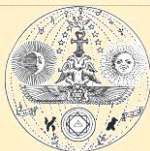

Απόψεις

Από τον Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Ιεροφάντη, Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο

Roberto Randellini

33° 90° 97°

Αντηχούν μερικές φορές μέσα στον νου μας τα λόγια που ο Μεγάλος Αδελφός Sebastiano Caracciolo¹ συνήθιζε να εκφέρει κατά τη διάρκεια των συνελεύσεών μας, τόσο των ιερών (εντός συνεδρίασης) όσο και των συναδελφικών, με σκοπό να μας κάνει να σκεφτούμε πάνω σε ζητήματα ιδιαίτερα βαθιάς εσωτερικής φύσης.

Η γαλήνη, η μεγάλη ταπεινοφροσύνη και η σπουδαία ικανότητά του να αφυπνίζει μέσα μας έναν νέο «τρόπο», έναν νέο δρόμο για να αντιμετωπίζουμε και να επιχειρούμε να επιλύσουμε προβλήματα που φαινομενικά ήταν αδύνατο να ξεδιαλυθούν, μαρτυρούσαν την επίτευξη μιας αξιοζήλευτης κατάστασης πνευματικής πραγμάτωσης, η οποία δεν προερχόταν από απλές αποκτήσεις δογματικού ή θεωρητικού χαρακτήρα.

Αντίθετα, επρόκειτο για μια πραγματική συν-κατανόηση του εξεταζόμενου προβλήματος, μια κατανόηση βιωμένη εκ των έσω. Είχε αποκτήσει —αν όχι ολοκληρωτικά και σε κάθε της διάσταση— μια ασυνήθιστη ικανότητα και προδιάθεση, που τον οδηγούσε σε επίπεδα διαισθητικού βάθους χαρακτηριστικά εκείνου που έχει φθάσει στην πληρότητα της Παραδοσιακής² Νοοτροπίας.

Το ζήτημα αυτό, (το οποίο είχε ήδη πραγματευθεί ο Μεγάλος Αδελφός Gastone Ventura³ σε μια μελέτη με τίτλο «*Παραδοσιακή Νοοτροπία και Ερμητική Παράδοση*» και το οποίο επανέφερε πολλές φορές ο Μεγάλος Αδελφός Sebastiano Caracciolo σε διάφορα άρθρα δημοσιευμένα στη «Μυητική Αφύπνιση», καθώς και στο βιβλίο του «*Η Ερμητική Παράδοση στον Ελευθεροτεκτονισμό*⁴»), είναι θεμελιώδες για την προσέγγιση της Μύησης και της Αρχέγονης Παράδοσης.

Η ικανότητα να γνωρίζει κανείς να ακούει, δημιουργώντας ένα είδος «κενού», το οποίο ο απρόσεκτος συνομιλητής θα μπορούσε να εκλάβει ως μια απλή άσκηση συναισθηματικού ελέγχου σημαίνει την προσπάθεια να εξέλθει κανείς από το «νοητικό και ορθολογικό» εποικοδόμημα που χωρίζει και καλύπτει εκείνο που ανήκει στον κόσμο των ουσιών, των αιτίων, από το επίπεδο από το οποίο εκπορεύονται τα αποτελέσματα των συμπεριφορών και των πράξεών μας.

Αυτός ο τρόπος σκέψης αποτελούσε το χαρακτηριστικό γνώρισμα που διέκρινε τον Μεγάλο Αδελφό Sebastiano Caracciolo από τους τόσους ψευδοδιδασκάλους που πάντοτε μόλυναν —και εξακολουθούν ακόμη και σήμερα, με το διαβολικό τους έργο, σαν μια κατάρρα από την οποία φαίνεται αδύνατο να απαλλαγούμε— τον χώρο μας.

Έτσι, μετά το τέλος των Εργασιών της Στοάς, όπως και μετά τον ευχάριστο χρόνο που περνούσαμε μαζί του στον βέβηλο χρόνο που αφιερώναμε για να ακούσουμε και να αφομοιώσουμε τις πολύτιμες συμβουλές και διδασκαλίες του, επιστρέφαμε στο σπίτι γεμάτοι από μια μεγάλη γαλήνη και μια μεγάλη εσωτερική ειρήνη.

¹ ΣτΜ: Μεγάλος Ιεροφάντης 1981-2013

² ΣτΜ: Στον Εσωτερισμό με τον όρο Παραδοσικότητα εννοούμε την αποδοχή ότι υφίσταται μία θεία σπίθα μέσα μας η οποία διά της μύησης αφυπνίζεται.

³ ΣτΜ: Μεγάλος Ιεροφάντης 1966-1981

⁴ ΣτΜ: Κυκλοφορεί στα βιβλιοπωλεία

Η επίτευξη αυτού του τρόπου σκέψης αποτελούσε την υπέρτατη απόδειξη του ανθρώπινου και πνευματικού μεγαλείου που είχε επιτύχει, ένα ιδιαίτερο χάρισμα που έκανε όσους είχαν την τιμή και την τύχη να τον γνωρίσουν να τον θυμούνται ακόμη και σήμερα με μεγάλη αγάπη και θαυμασμό.

Με άλλα λόγια, είχε το χάρισμα να σε γαληνεύει απέναντι σε κάθε πρόβλημα, περιορίζοντας την ολέθρια δύναμη που τα όρια του χρόνου και οι ψευδαισθήσεις που γεννά το επίπεδο της ύλης και των ψευδών αναγκών επιβάλλουν καθημερινά στη ζωή μας, αφυπνίζοντας στις συνειδήσεις μας την ελπίδα και την επίγνωση ότι μπορούμε να εξέλθουμε από κάθε δοκιμασία και κάθε κρίση, εμπιστευόμενοι, με άπειρη ταπεινοφροσύνη και βαθύτατη πίστη, στη Θέληση του Υπέρτατου Κτίστη των Κόσμων, ο οποίος είναι πάντοτε συν-παρών μέσα στον καθένα από εμάς.

Ένα ακόμη κλειδί για την κατανόηση και την αναγνώριση της Παραδοσιακής Νοοτροπίας αποτελεί η διαρκής αναζήτηση ενός σημείου ισορροπίας, η οποία, από εσωτερική άποψη, ορίζεται ως η ικανότητα να πραγματοποιούμε μια ενιαία σύνθεση, να απλοποιούμε —και όχι να εκχυδαίζουμε, όπως κάποιοι ανόητα πιστεύουν—, να αφαιρούμε πέπλα και εποικοδομήματα, ώστε να αναδεικνύουμε τον οικουμενικό και υπερβατικό χαρακτήρα που κρύβεται στις πτυχές κάθε φαινομενικά άλυτου δυϊσμού ή κάθε άγονης αντιπαράθεσης.

Για να κατακτήσει κανείς αυτό το «κλειδί», είναι απαραίτητη η απόκτηση μιας μεθόδου έρευνας που χρησιμοποιεί την αρχή της αναλογίας και της αντιστοιχίας. Η αρχή αυτή μας επιτρέπει να αναλύουμε και να επαναφέρουμε όλους τους μύθους, ακόμη και τα πιο δυσνόητα και φαινομενικά ασυμβίβαστα μεταξύ τους σύμβολα, στην Πρώτη Αλήθεια, στον αρχετυπικό κόσμο, στο Μυστήριο που συνδέει μεταξύ τους όλα τα πράγματα.

«Σκάψτε, σκάψτε, σκάψτε μέσα στον εαυτό σας· εξετάστε τα σύμβολα υπό το πρίσμα της εσωτερικότητας και θα δείτε ότι αργά ή γρήγορα κάτι μέσα σας θα ανάψει και στη συνειδήσή σας θα γίνει αισθητή μια μεταβολή, μια θετική αλλαγή, που θα σας βοηθήσει να συν-κατανοήσετε, να αντιληφθείτε με τις αισθήσεις του Πνεύματος τη θεϊκή σπίθα, αντανάκλαση του Υπέρτατου Κτίστη των Κόσμων, η οποία υπήρχε ανέκαθεν στα βάθη του Είναι μας».

Η επανάληψη αυτών των εννοιών σημαίνει ήδη, αυτή καθαυτή, την είσοδο στη «Μέθοδο», σε μια πορεία διόρθωσης και εξαγνισμού, η οποία με τον χρόνο παράγει τους καρπούς της, οδηγώντας μας στη σταδιακή υπέρβαση εκείνης της «δύναμης της βαρύτητας» που μας δένει με το επίπεδο της ορθολογικής νοοτροπίας, με σκοπό την αφομοίωση των πρώτων διδασκαλιών που θα πρέπει να μας συνοδεύουν μέχρι την απόκτηση της Παραδοσιακής Νοοτροπίας.

Χρόνια αργότερα, αναλογιζόμενος εκείνες τις συναντήσεις, οι αναμνήσεις, αντί να ξεθωιάζουν και να σβήνουν, πολλαπλασιάζονται και ενισχύεται ακόμη περισσότερο η αίσθηση ότι το πνευματικό μεγαλείο του Μεγάλου Αδελφού Sebastiano Caracciolo και η ικανότητά του να κατανοεί στην οικειότητα τον συνομιλητή του, την ψυχική του κατάσταση και τις οδύνες του, οφείλονταν κυρίως σε δύο παράγοντες.

Ο πρώτος συνδεόταν με μια αταβιστική⁵ κληρονομιά, ένα στοιχείο που ήταν έμφυτο σε εκείνον, σαν ένα χάρισμα κληρονομημένο από προγονικούς χρόνους, καρπός της εργασίας και της θυσίας που είχαν επιτελεστεί κατά τη διάρκεια διαφόρων μετενσαρκώσεων, στον άξονα των οποίων είχε ωριμάσει και αυξήσει αυτή τη «δύναμη», αυτή την «ενέργεια».

Ο δεύτερος ήταν αποτέλεσμα της σταθερής εφαρμογής της Ερμητικής-Αλχημικής Μεθόδου του V.I.T.R.I.O.L.⁶, μέσω μιας αυστηρής αυτοπειθαρχίας, συνδυασμένης με βαθιά ταπεινοφροσύνη —

⁵ ΣτΜ: Η αναβίωση ενός σωματικού ή κληρονομικού γνωρίσματος που είχε χαθεί σε ενδιάμεσες γενιές

⁶ ΣτΜ: Η πρώτη επιγραφή που συναντήσαμε στην Αίθουσα Στοχασμών πριν τη Μύσή μας. Η ακροστιχίδα αυτή, έχει δημιουργηθεί από τα αρχικά γράμματα επτά λέξεων, οι οποίες συναπαρτίζουν την φράση *Visita*

αρετή που σήμερα είναι πραγματικά σπάνιο να συναντήσει κανείς, ιδίως μεταξύ εκείνων των ψευδοδιδασκάλων στους οποίους αναφερθήκαμε προηγουμένως, οι οποίοι κατακλύζουν και προτιμούν τις λεωφόρους των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, χώρους όπου είναι πιο εύκολο να «κρυφτούν» και να «μεταμφιεστούν» σε αγνά αρνιά.

Στην ουσία, η εντύπωση ήταν ότι κατόρθωνε να αποπροσωποποιείται και να εισέρχεται «μέσα» σε εκείνον που στεκόταν απέναντί του. Και συχνά εκείνο το βλέμμα σε ξεγύμνωνε, ανοίγοντας την καρδιά και τον νου σου, ανατρέποντας εκείνες τις ψευδοαξίες που έμοιαζαν σταθερές και αμετακίνητες και ανοίγοντάς σε σε σκέψεις και προβληματισμούς που προηγουμένως ήταν αδιανόητοι.

Η μορφή του ήταν αυθεντικά εκείνη ενός πατέρα, ενός πατέρα και στα δύο επίπεδα: το ανθρώπινο και το πνευματικό.

Στο σημερινό τοπίο των Ταγμάτων⁷ που χαρακτηρίζονται «Αιγυπτιακά», εντοπίζονται σημαντικά ίχνη της τελετουργικής παράδοσης που ανήκει στον Σεβάσμιο Τύπο μας.

Η τελετουργική αυτή παράδοση είναι καρπός, κυρίως, του έργου του Μεγάλου Αδελφού Marco Egidio Allegri⁸ —πρωτίστως επειδή υπήρξε ο ιδρυτής του—, του Μεγάλου Αδελφού Gastone Ventura, υπό την ιδιότητα του επιμελητή και τελειοποιητή της, ιδιαίτερα ως προς το μέρος που αφορά τον Αιγυπτιακό Γυναικείο Τύπο Υιοθεσίας, καθώς και του Μεγάλου Αδελφού Sebastiano Caracciolo, όσον αφορά την επαναφορά των τριών πρώτων Βαθμών του Τάγματος σε εκείνους του αρχικού Μισραΐμ.

Αυτό, άλλωστε, είχε ήδη τεθεί σε εφαρμογή από τον Μεγάλο Αδελφό Gastone Ventura, ο οποίος όμως δεν το ολοκλήρωσε εξαιτίας του πρόωρου αναχωρήματός του από αυτό το επίπεδο του Είναι.

Ο Μεγάλος Αδελφός Sebastiano Caracciolo επεξεργάστηκε επίσης —ή μάλλον διαίρεσε σε δύο διαφορετικά τυπικά— τον τρίτο γυναικείο βαθμό, δημιουργώντας, στην πράξη, τον βαθμό της Αιγυπτίας Διδασκάλισσας (3ος συμβολικός βαθμός, σύμφωνα με τον μύθο της Ίσιδας και του Όσιρι) και εκείνον της Τέλειας Αιγυπτίας Διδασκάλισσας (4ος Καμπαλιστικός βαθμός, σύμφωνα με τα πρότυπα του Τύπου του Καλλιόστρο), για λόγους που δεν θα αναλύσουμε εδώ.

Η ιδιοποίηση των Τυπικών μας —τις περισσότερες φορές παράνομη και αποτέλεσμα της «επιθυμίας» να «διορθωθεί» ή να ενσωματωθεί μέσα σε άλλα συστήματα κάτι που ανήκει αυθεντικά στην Παράδοση— έχει δημιουργήσει αμέτρητες συγχύσεις και παραμορφώσεις. Σε τέτοιο βαθμό, ώστε για να ξεδιαλύνει κανείς και να καταστήσει σαφή την εξέλιξη αυτών των νέων και ολοένα πολυπληθέστερων Αιγυπτιακών Ταγμάτων θα ήταν απαραίτητο να γραφτεί ένας ογκώδης τόμος, πράγμα που προς το παρόν δεν μας ενδιαφέρει καθόλου.

Εκείνο όμως που μας ενδιαφέρει είναι να υπενθυμίσουμε, χάριν της Αλήθειας, ότι, μέσα στο πλαίσιο που δημιουργήθηκε ύστερα από σφετερισμούς, προδοσίες που διαπράχθηκαν κατά τα χρόνια από Μεγάλους Συντηρητές του Τάγματος και του Τύπου, απόπειρες απονομιμοποίησης κ.λπ., ο Σεβάσμιος Τύπος μας διατηρεί ακόμη, ευτυχώς, τα αρχικά τυπικά που καταρτίστηκαν από τον Μεγάλο Αδελφό

Interiora Terræ Rectificando Invenies Occultum Lapidem». Η φράση αυτή μπορεί να αποδοθεί στην νεοελληνική γλώσσα ως «Επισκέψου το εσωτερικό της γης και ανορθώμενος θα ανακαλύψεις την Απόκρυφη Λίθο».

Περιλαμβάνεται επίσης και στο έργο AZOTH TΩN ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ του Άγγλου Αλχημιστή Βασίλειου Βαλεντίνου (1394-1450). Το 1599 εξέδωσε το έργο Αλχημικό έργο «Τα δώδεκα κλειδιά» Η εικόνα του Αζώθ περιγράφει αναλυτικά μέσα στα εντοπωσιακά του μέρη την πορεία του Μεγάλου Έργου μέχρι τον Χυμικό Γάμο του Μνημένου, ο οποίος είναι και η τελείωση της μνητικής διαδικασίας σύμφωνα με το ομότιτλο έργο των πρώτων Ροδοσταύρων.

⁷ ΣτΜ: Αναφέρεται σε Ιταλικά Τάγματα.

⁸ ΣτΜ: Δημιουργός της ένωσης των Τύπων Μισραΐμ και Μέμφις και πρώτος Μεγάλος Ιεροφάντης του (1945-1949)

Marco Egidio Allegri⁹, καθώς και τα έγγραφα που αφορούν τις διαδοχές —έγγραφα κανονικά, αυθεντικά και νόμιμα.

Το γεγονός ότι μέρος όλου αυτού κατέληξε «αλλού» και εξακολουθεί να χρησιμοποιείται αλλού τελετουργικά, δεν μειώνει τη λειτουργία και την εγκυρότητά του.

Παραμένει, ωστόσο, βέβαιο ότι, από μνητική και παραδοσιακή άποψη, πρέπει να θεωρείται ιερόσυλη πράξη εκείνη που διαπράττεται από όσους χρησιμοποίησαν ή χρησιμοποιούν τα Τυπικά μας ύστερα από σφετερισμό και, επομένως, χωρίς την απαιτούμενη αρμοδιότητα¹⁰.

Η ιστορία ότι εκείνο που έχει σημασία βρίσκεται στις «λέξεις» και στα «γραπτά» ισχύει σε ένα ερμηνευτικό επίπεδο πρώτης βαθμίδας —ένα επίπεδο που διεγείρει τις ορθολογικές και ακόμη και τις διαισθητικές χορδές του τελεουργού και είναι χρήσιμο για να γεννήσει ενδιαφέροντα ανώτερης τάξεως.

Όμως η απόκλιση που δημιουργείται όταν αποκρύπτεται ή επιχειρείται να παραποιηθεί η Αλήθεια — δηλαδή η αρχική προέλευση του Τυπικού που χρησιμοποιείται, το οποίο προέρχεται από εκείνο το Τάγμα που διατηρεί πάντοτε την πλήρη εξουσία, τη νομιμότητα και την πνευματική αυθεντία του, ως ιδρυτής— ενεργοποιεί την ιερόσυλη πράξη, με καταστροφικές συνέπειες εξαιτίας της εκδήλωσης φοβερών, επικίνδυνων κατώτερων και τελλουρικών δυνάμεων, οι οποίες δεν θα αργήσουν να διαλύσουν υλικά, ψυχικά και πνευματικά εκείνους που, θεωρώντας αυθαίρετα ότι έχουν επενδυθεί με μια εξουσία που δεν τους ανήκει, και πιστεύοντας ότι μπορούν να εξασφαλίσουν τη χρήση εκείνου που δεν είναι δικό τους, αυταπατώνται ότι είναι οι νόμιμοι κάτοχοί του.

Η Παραδοσιακή Νοοτροπία είναι το άθροισμα των αυθεντικών Αξιών που έχουν χαραχθεί στην Καρδιά του Ανθρώπου *εκ της αρχής του*, από τον Υπέρτατο Κτίστη των Κόσμων.

Είναι η ολοκληρωτική προσχώρηση στις αρχές της Ηθικής —Ιερές Αρχές, μοναδικές, ικανές να αποδομήσουν και να εξαλείψουν εκείνες τις μεταβλητές αρχές της ηθικολογίας, οι οποίες συνδέονται με τον χρόνο, τον τόπο, τις περιστάσεις και τις πλασματικές ανάγκες— και οι οποίες οδηγούν την ανθρωπότητα προς την κατεύθυνση ενός κυρίαρχου ηδονισμού που δεν αφήνει διεξόδους.

Εντιμότητα, Ευθύτητα, Πίστη, Ελπίδα, Αγάπη, Δικαιοσύνη, Έρωτας, Αφοσίωση, Πιστότητα, Γενναιοδωρία, Ειλικρίνεια, Σεβασμός στον δοσμένο λόγο...

Αυτή είναι η Οδός, η ατραπός που προσφέρει ο Σεβάσμιος Τύπος μας.

Μια πορεία που δεν αποδέχεται την ανεντιμότητα, το ψεύδος και την υποκρισία· μια πορεία γεμάτη δύσκολες δοκιμασίες και προορισμένη για λίγους.

Η Παραδοσιακή Νοοτροπία δεν είναι μόνο σημείο άφιξης, αλλά αποτελεί ταυτόχρονα και σημείο εκκίνησης.

Αναλογιζόμενοι τον Μεγάλο Αδελφό Sebastiano Caracciolo, τη σταθερότητά του απέναντι στους κινδύνους που, κατά περιόδους, έπρεπε να αντιμετωπίζει προκειμένου να εμποδίσει τους τόσους «θαυματοποιούς» που του υπόσχονταν τιμές και δόξα με αντάλλαγμα την παραίτηση από την

⁹ΣτΜ: Ο Marco Egidio Allegri ενώνοντας τους δύο Τύπους και δημιουργώντας τον ενιαίο ΑΑΑΤΜΜ, συγχώνευσε τα Τυπικά των 90 βαθμών του Μισραΐμ και των 92 του Μέμφις, δημιουργώντας ένα σύστημα 95 βαθμών (+δύο Διοικητικοί). Τα Τυπικά που προέκυψαν διατηρούν τον χαρακτήρα, τον κραδασμό και τις Διδασκαλίες των αρχικών ξεχωριστών των δύο Τύπων, με απόλυτη προσήλωση στον Εσωτερικό τους χαρακτήρα.

¹⁰ΣτΜ: Ένα Τυπικό που χρησιμοποιείται χωρίς την απαραίτητη μνητική εξουσιοδότηση έχει ολέθρια αποτελέσματα.

ορθοδοξία του Σεβάσμιου Τύπου μας, τις αναγκαίες —κατά τη γνώμη τους— προσαρμογές¹¹ προκειμένου να ευθυγραμμιστεί με τη λεγόμενη νεωτερικότητα, με τα ανοίγματα προς τη «δημοκρατία και την ισότητα» που θα του εξασφάλιζαν ένα λαμπρό και ευημερούν μέλλον στην αρένα των Μεγάλων Τεκτονικών Δικαιοδοσιών..., οφείλουμε να υπενθυμίσουμε σε εκείνους που —αδιαφορώντας για τον κίνδυνο που διατρέχουν— διηγούνται ψεύδη και τα επαναλαμβάνουν αδιάκοπα και καθημερινά με την ίδια απλότητα με την οποία πίνει κανείς ένα ποτήρι νερό, ότι ποτέ δεν γνώρισαν ούτε συνάντησαν στη ζωή τους τον Μεγάλο Αδελφό Sebastiano Caracciolo.

Ήταν άνθρωπος προσεκτικός, συνετός, που δυσκολευόταν πολύ να ανεχθεί και να «χωνέψει» ερωτήσεις ακατάλληλες και εκτός τόπου.

«Αφήστε τους “νεκρούς” στην ησυχία τους, μην τους βάξετε στο στόμα ψεύδη, σεβαστείτε τη μνήμη τους, επανορθώστε όσο είναι ακόμη καιρός».

Όπως συχνά επαναλάμβανε, ως άνθρωπος του λαού και λάτρης των παροιμιών, καρπών της σοφίας, της εμπειρίας και της αιώνων βιωμένης πείρας: **«Ο Θεός δεν πληρώνει το Σάββατο, αλλά η Κυριακή φθάνει πάντοτε στην ώρα της!»**¹²

07,08/2026

¹¹ ΣτΜ: Τα Τυπικά δεν πρέπει να προσαρμόζονται στην εκάστοτε κοινωνία. Η κοινωνία πρέπει να προσαρμόζεται στα Τυπικά.

¹² ΣτΜ: Η φράση αυτή έχει βαθιές ρίζες στην Ελληνική παράδοση και συνδέεται με την έννοια της Θείας Δίκης.